

ericanas

DAVE DUNCAN

PAŽENKLINTI PRAKEIKSMU

434 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Dave Duncan
PAŽENKLINTI PRAKEIKSMU
Fantastinis romanas

Karas pražudė daugybę žmonių, tačiau Kvolijos imperijos nelaimės nesibaigė. Šalį užgriuvo žvaigždžių negalė. Net ir išlikęs gyvas, žmogus tapo paženklintas Prakeiksmu, kuris pasirodė esąs baisesnis nei pati žvaigždžių liga. Kai kurie prakeiktieji gali išgydyti ligas, bet ir, patys to nežinodami, mirtinai susargdinti. Kiti gali regėti ateitį, tačiau tuo pat metu kraustytis iš proto. Kai kurie prakeiksmi buvo dar klaikesni...

Įstatymas draudė priglobti *Paženklintą Prakeiksmu*, tačiau retsykliais žmoniškumas nugalėdavo ir Paženklinti Prakeiksmu pakeitė šio pasaulio likimą...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
434 tomas. Serija įkurta 1990m.

Dave Duncan - THE CURSED
New York, Bantam Dell, 2007

Copyright © by Dave Duncan, 1995

Cover art copyright © by Matt Stawicki, 2002

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2008

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

NULINIAI METAI

1222 metais Kvalo miestas buvo nuniokotas zardanų ordų. Vėliau istorikai šiuos metus paskelbė Kvalo imperijos žlugimo metais. Iš tikrųjų imperijos žlugimas tęsėsi beveik du šimtmečius - skatinamas karų, maro, didėjančio skurdo bei vis dažnėjančių barbarų antpuolių.

Netgi po to, kai sostinė pasidavė po keturias dienas trukusių gaisrų bei skerdynių, milžiniškas imperijos lavonas vis dar ilgai ir lėtai blaškėsi agonijoje. Karvedžiai atsirikdavo nemenkas riekės, paversdami jas savo privačiomis valdomis. Miestas kovėsi prieš miestą, provincija - prieš provinciją... Rasinė priešprieša, kuri seniai atrodė palaidota, vėl įsiliepsnojo iš naujo. Barbarų ordos įsikūrė užkariautose žemėse ir užsiėmė žemdirbyste; tuo tarpu vietinės kilmės gyventojai, bado genami, palikdavo gimtąsias vietas ir tapdavo klajokliais. Kai kurios sritys išliko beveik nepaliestos ir egzistavo toliau, džiūgaudamos ir apsimesdamos, tarsi visai nieko nebūtų atsitikę.

Iš pradžių žmonės meldėsi, laukė pasirodant Atnaujintojo, kuris sugebėtų atstatyti imperiją ir sugrąžinti aukso amžių. Tikriausiai jų maldos

buvo išgirstos - metai ėjo, atsirasdavo vis nauji imperatoriai, tačiau vėliau jie būdavo nuverčiami. Nė vienam jų nepavyko atkurti stiprios, galingos valstybės.

Keitėsi kartos, ir imperijos vaizdas nublanko. Buvusi monolitinė Kvalo imperija virto tarpusavyje besivaidijančių karalysčių kontinentu.

Istorija nenubrėžia gairių, bet jos būtinos istorikams, ir Kvalo sunaikinimas 1222 metais tapo ypač patogi atskaitos tašku. Nuostoliai, kuriuos užkariautojai padarė miestui, buvo labai dideli. Pantolionui su savo orda pražygiavus Dangiškuoju Keliu su ant ieties užmauta mažamečio imperatoriaus Iskito galva, Karitų dinastija nutrūko. Ir liepsnos liežuviai, pakilę virš Dvejybinio Dievo šventyklos nenuginčijamai bylojo apie tai, jog pasaulis pasikeitė.

Netgi imperijos kalendorius tarytum tapo šitų neregėtų skerdynių auka. Septynetainę kvolų skaičiavo sistemą pakeitė zardanų skaičiavimo sistema. Žmonės pradėjo skaičiuoti laiką nuo Kvalo sunaikinimo dienos. Tarsi 1223 metai taip ir neatėjo, o 1222 metai tapo Nuliniais naujosios eros metais.

PIRMA KNYGA

ŠULĖ

O ji - tai Laikas, Lėta jaunystės pagrobėja, sergėtoja to, kas buvo, ir to, kam lemta būti, pradžios bei pabaigos kūrėja.

1.

Dalinge viskas prasidėjo tada, kai Tibalas Frainitas pasuko į Fenikso gatvę.

Gvina padėjo berniukui arklininkui Tobui pakeisti kviečių pėdą virš viešbučio durų. Jos pagalbos reikėjo tik tada, kai pro šalį pravažiuodavo vežimas, kuris galėjo užkliudyti ir nuversti kopėčias, o drauge su jomis numesti ir berniuką bei kviečių pėdą. Tačiau moters buvimas drausmino gatvės vaikus, kuriems labai jau magėjo nuversti tas nelemtas kopėčias. Nenorėdama veltui gaišti laiko, Gvina ėmėsi šlavinėti grindinį priešais namus. Nuo to jis netapo patrauklesnis, tačiau bent jau purvo ant batų užeinantys į vidų žmonės atneš mažiau... Galėjo ir tarnaitė pašluoti, tik jai prireiktų dvigubai daugiau laiko. O Gvina džiaugėsi

suradusi dingstį išeiti į gatvę. Jai atrodo, jog pastaruoju metu ji ištisas savaites sėdi užsida-riusi tarp keturių sienų.

Tuo tarpu tarnaitė, užuot dirbusi, dabar sėdi išsidrėbusi, valgo, plepa... O rytas viešbutyje pats judriausias metas. Ką tik išvyko paskuti-niai gyventojai. Laikas išvalyti arklides, prineš-ti vandens, perkloti lovas, pašauti į krosnį duoną, švarintis, tvarkytis. Ir dar reikia pakar-totinai išpurkšti "Flamingo" kambarį: niekaip nepavyksta išnaikinti blakių. Tai jūreivių, nak-vojusių čia praėjusią savaitę, "dovanėlė".

Ryto saulė tarsi kūdikio šypsena apšvietė siauras Dalingo gatveles. Akmens grindinys atrodo varinis, panašus į buko žievę. Akmenys poliruotomis salelėmis kyšojo iš gatvės purvo, tarsi grindinys būtų uždengtas kilimu, o šis kai kuriose vietose užlietas dvokiančiomis balu-tėmis... Tačiau ir balutėse atsispindėjo saulė. Beveik visi fasadai buvo uždari, bet bronzinės negausių langų grotos svetingai žibėjo, o išba-lintos durys priminė sniego kepures, dengian-čias kalnų viršūnes.

Fenikso gatvė knibždėte knibždėjo - pėstieji, raiteliai, dykaduoniai, išėję pasižmonėti, apsi-keisti su praeiviais naujais gaudais. Kas kelios minutės pradundėdavo buivolais kinkyti veži-

mai. Beveik paskui kiekvieną jų bėgdavo būrelis vaikų, mėgindami užsikabinti, o vėžėjas piktai juos bardavo. Krautuvininkai garsiai šaukė apie savo prekes ir stoviniavo tarpduryje, plepėdami su moterimis.

Ankstesnis kviečių ryšulėlis atsitrenkė į grindinį ir virto dulkių debesiu kaip tik toje vietoje, kur ką tik iššlavė Gvina. Ji piktai pliaukštelėjo liežuvium ir ištiesė Tobui kitą pėdą. Berniukas tylėdamas paėmė ją. Net tikra motina negalėtų vaiko pavadinti protingu. Kvailumas ir buvo vienintelis Tobo privalumas - jis neleido berniukui būti nedoru.

Gvina šlavė šiaudų likučius, kad vežimų ratai bei arklių kanopos sutrintų juos į miltus. Moteris stengėsi negalvoti apie tą lemtingą dieną, kai prieš trisdešimt šešias savaites virš durų buvo pakabintas byrantis kviečių pėdas... Ta diena buvo tokia pat karšta, kokia žadėjo būti ši... Tada ji taip pat stovėjo prie kopėčių, tik ant jų buvo užlipęs ne silpnaprotis berniūkštis, o pats Kerpas. O dabar Kerpo kaulai jau supuvę bevardžiame kape kažkur ties Tolaminu. Po to prasidėjo maras... ir Karnas su Nalnu išėjo paskui savo tėvą. Ji liko visai viena - našlė, netekusi vaikų, viešbučio savininkė. Gvina Niena Solit.

- Gvina!

Moteris atsisuko, prisimerkė apakinta saulės.

Ją pašaukęs vyriškis buvo aukštas, liesas. Be barzdos, be ūsų. Ant nugaros kietai prikimštas maišas. Pilki, nedažyti drabužiai - laisvas apsiaustas bei kelnės. Įprasti kvolų rūbai, tik sukirpimas keistas. Pilkos įdėmios akys, susitaršę kaštoniniai plaukai, kur kas trumpesni, nei kitų Dalingo gyventojų. Po oda - jokio riebalinio sluoksnio, tiktai raumenys ir kaulai. Taip, jis labai aukštas. Ir šypsosi Gvinai tarsi senas labai artimas draugas. Bet ji tikrai niekada anksčiau nėra šito vyriškio mačiusi.

- Aš ne...

Jis nustebęs pažvelgė į moterį:

- Prašau man atleisti. Esu Tibalas Amboras Frainitas. - Jis nusilenkė.

- Man didelė garbė, Tibalai sadž. Aš Gvina Niena Solit.

- Taip. Tai man didžiulė garbė, Gvina sadž. - Jis droviai nuraudo.

Nuraudo?

Sumišimas.

Jo žvilgsnis laukiantis. Moteris net prisiminti negalėjo, kad kada nors būtų taip sutrikusi. Ji juk puikiai įsimena žmonių veidus! O vyriškis

maždaug jos bendraamžis, o gal net vyresnis. Tik kodėl jis nuraudo tarsi uoga?

Svetimam žmogui mieste reikalingas viešbutis, o "Kerpo Solito viešbutis Fenikso gatvėje" buvo garsus. Ir turėjo nuolatinių gyventojų, kurie dažniausiai čia apsistodavo nebe pirmą kartą - pirkliai, fermeriai, škiperiai... Nors pasi-
taikydavo ir tokių, kurių Gvina anksčiau nebuvo mačiusi.

Bet kodėl ji buvai spokso į šitą žmogų ir negali žodžio išlemti? Ir kodėl jis taip įdėmiai žiūri į ją, kodėl jo skruostai dega, o akys tokios ilgesingos? O žvilgsnis kažkoks keistas, nesuvokiamas.

- "Viešbutis Fenikso gatvėje", - ištarė vyriškis, ir jo tartis Gvinai buvo neįprasta. - Kiekvienas pasakys... visi man tvirtino, jog tai geriausias miesto viešbutis, Gvina sadž.

Jis kalbėjo labai jau švelniai ir stovėjo pernelg arti...

Iš Jūreivių skersgatvio pasirodė pora nupiepusių buivolų, po to - dar viena...

- Žmonės jums tiesą sakė, Tibalai sadž.

- Gvina, man reikalingas kambarys. - Regis, jam smagu, kad moteris jo neatpažįsta. Ir pernelg greitai jis praleido pagarbų žodelį

“sadž”.

- Aš galiu išnuomoti kambarį, Tibalai sadž.

Berniukas Tobas vis dar stovėjo ant kopėčių ir stengėsi pritvirtinti naują pėdą. Gatve artėjo tempiantys vežimą buivolai. Tibalas pasitraukė atatupstas ir atsidūrė jiems ant kelio. Jis pakėlė delną, nenuleisdamas nuo moters akių.

- Tu atėjai keliu iš Tolamino? - pasiteiravo ji. Antraip vyriškis nebūtų taip anksti atsiradęs jų mieste.

Jis kiek dvejojo, po to linktelėjo. Vežėjas apipylė vyriškį keiksmožiais.

- Ir kaip tenai? - paklausė moteris.

Tibalas paniuro.

- Kaip visada, - atsakė jis.

Kaip tai? Juk Tolaminą pavasarį nusiaubė vesnarai...

Vežėjas įtempė pavadžius, ir vežimas girgždėdamas sustojo - putoti buivolų snukiai per alkūnę nuo ilgšio nepažįstamojo. O šis stovi sau kaip niekur nieko ir vis dar nenuleidžia akių nuo Gvinos.

Tobas nulipo nuo kopėčių iki ausų išsišiepęs, kad pavyko susidoroti su tokia neįprasta užduotimi.

- Viskas padaryta, Gvina sadž.

- Paimk iš čia kopėčias, Tobai.

- A-a... Aha! - kvailelis griebė kopėčias ir nu-
nešė jas šalin. Tibalas pasitraukė buivolams iš
kelio.

- Iš tavęs juk galėjo likti tik blynas, - pasakė
moteris.

- Kas? - Jis atsisuko į vežimą, į įniršusį vežė-
ją, tarsi juos tik dabar būtų pastebėjęs, ir gūž-
telėjo pečiais. - Ne.

Kažkas jame buvo keisto, bet moteris nejaute
nerimo. Beveik priešingai - atrodė, kad jis
siūlosi į draugus. Atvirai apie tai nekalbėjo,
tačiau elgėsi taip, tarsi manytų, jog draugystė
tarp judviejų - tai savaime suprantamas daly-
kas. Ir moterį kažkodėl tai ramino. Drabužiai
ne kokio nors turtuolio, nors nepasakysi, kad
vargšo... pats neša savo kelioninį krepšį. Vadi-
nasi, nėra turtingas. Kalba mandagiai. Ne ka-
reivis ir ne pirklys. Galbūt koks nors keliaujan-
tis mokytojas? Na, bent jau šitas kol kas dar
nepasiūlė Gvinai ištekėti už jo. Pastaruoju me-
tu jai nuolat tenka atšaldyti įsijautusius pre-
tendentus, trokštančius čia ir dabar paimti į
žmonas Gvinos... viešbutį. Anksčiau ar vėliau
moteris nesugebės jiems atsispirti ir pasiduos.

Gvina atidarė duris. Suskambėjo varpelis.

- Parodysiu tau laisvus kambarius. (Jie visi buvo laisvi, bet moteris neketino to pripažinti).

Vyriškis praėjo pro ją, įžengė į vidų. Moteris žengė žingsnį, ir kažkieno balsas staiga ištarė: *“Prasidėjo”*.

Gvina vos nepašoko iš nuostabos. Apsižvalgė. Nieko. Tobas nešinas kopėčiomis kaip tik pasuko prie galinių durų. Vežimo jau nesimatė. Ir tai nebuvo Tibalo Frainito balsas.

Kas gi ištarė šiuos žodžius? Ar ji jau visai kuoktelėjo, ir jai pradėjo vaidintis balsai?! Sudrebėjusi iš baimės, Gvina nusekė į vidų pasikui savo naują gyventoją. Ir trenkė durimis stipriau nei visada.

2.

Tirną Slėnyje viskas prasidėjo nuo skaudančio danties. Bulrionas Tirnas gerai žinojo, ką reikia, kai tau traukia dantį. Bet kuris žmogus, pergyvenęs savo dantis - nubaustas likimo. Tokia buvo jo nuomonė. Jam pasisekė, kad Glotionas, jo vyriausias sūnus, visada buvo pasirengęs pagelbėti. Jis kalvis, o jo rankos tarsi išskaptuotos iš ažuolo. Replėmis galima sutrupinti senus dantis, todėl Glotionas traukdavo juos tiesiog pirštais. Atrodė, kad išraus

su visu žandikauliu. Suspausdavo aukos galvą po pažastimi taip, kad kaukolė traškėdavo. Bet devyni atvejai iš dešimties baigdavosi sėkmingai. Dantį jis ištraukdavo švariai.

Deja, kaip tik šitas atvejis buvo dešimtas. Bulrionui derėjo pakentėti, palaukti kokią savaitę kitą, kad krūminis dantis dar labiau išpūtų. Bet ne! Įsigeidė kuo greičiau danties atsikratyti. Ir Glotionas, raudamas dantį, jį nulaužė... Tada viskas ir prasidėjo! Vozionas pareikalavo tris dienas palaukti, kol likimas taps jiems palankus, tačiau per tą laiką Bulrionas vos nekuoktelėjo iš skausmo. Glotionas, Branionas ir Zanionas trise vos išlaikė tėvą, kol Vozionas durklu krapštė išpuvusias šaknis.

Be, matyt, ne viską išplovė. Po dviejų dienų Bulriono veidas išsipūtė tarsi moliūgas ir buvo toks karštas, jog, atrodė, netrukus sudegs barzda. O skausmas toks, tarsi galvą kas gręžtų.

Regis, atėjo mirtis.

Žinoma, Dalinge buvo chirurgų. Bet iki miesto reikėjo keliauti dvi dienas, o šitiek laiko jis neišvers... O ir vilties, kad dabar koks nors daktaras sugebės jam pagelbėti, nebuvo.

Atrodė, jog likimas tuojau pat užvers Bulrio-

no Tirno gyvenimo knyga.

3.

Tolamine viskas prasidėjo nuo pasibaidžiusių arklių. Du pamišę arkliokai lėkė siaura gatvele, vildamiesi pabėgti nuo juos persekiojančios dundančios pabaisos. Moliniai puodai barškėjo, ritinėjosi po vežimą, kartais vienas kitas išskrisdavo ir subyrėdavo į šipulius. Praeiviai atšokdavo į šalį, glaustėsi prie sienų arba, pastebėję atviras duris, smukdavo pro jas vidun. Keisčiausia, kad vežimas buvo tuščias, ir niekas nežinojo, kur dingo vežėjas.

Ant arklių kelio, įsikišęs į burną pirščiuką, stovėjo mažylis ir nieko nesuprantančiomis akimis žiūrėjo į artėjančią mirtį.

Motina puolė prie jo, ketindama sugriebti ir patraukti iš kelio, tačiau paslydo ir pati suklu-po ant grindinio, tiesiai po arklių kanopomis. Vežimas bei arkliai praskriejo virš nelaimėlių ir nukūrė tiesiai prie upės - į mirtį. Moteris šiaip taip pakilo, glausdama prie krūtinės vaikutį. Pasirodė, kad jiedu liko visiškai sveiki... išvengė netgi mėlynių.

- Štai! - sucypė Džasburas. - Matei?!

- Pasisekė, - burbtelėjo Orduras....